

Arrest

nr. 272 144 van 29 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Fula etnie. U bent geboren op X 1994 in X. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Uw moeder komt uit Guinee Bissau, waar zij als prostituee werkte, en vestigde zich voor uw geboorte reeds in Gambia. In Sukuta begint zij een relatie met A. S., die u in huis opneemt en voor u zorgt. Wanneer u iets nodig heeft, kan u hiervoor bij A. terecht. In 2013 huwt A. met een andere vrouw, waarna A. niet langer voor u wilt zorgen.

U werkt gedurende een 2-tal jaar als lasser voor M. So.. In november-december 2014 zijn de roddels over uw moeder te zwaar om te dragen en besluit u uw werk op te geven. B. B. start deze roddels. Hierna verkoopt u gedurende 2 à 3 maanden brandhout.

Eind januari-begin februari 2015 ontdekt u dat uw moeder zich prostitueert wanneer u haar aan het werk ziet in Senegambia.

Eind 2014 bent u aan het voetballen. B. B. is een speler van het andere team. Wanneer u B. wilt tegenhouden, valt hij. B. begint u uit te maken omdat u uw vader nooit gekend heeft en begint u te slaan. U kan zich niet langer beheersen en jullie beginnen te vechten. Tijdens het gevecht valt B. achterover. B. staat niet meer recht en u vlucht weg van het voetbalveld. U gaat naar huis, waar u van vrienden te horen krijgt dat de politie u zoekt. U besluit Gambia te verlaten. Uw moeder wordt 3 weken vastgehouden door de politie omdat zij u niet kunnen vinden.

In februari 2015 verlaat u Gambia. U reist via Senegal, Mauritanië, Mali, Burkina Faso, Libië naar Italië. In Italië dient u een verzoek tot internationale bescherming in. Uw verzoek wordt door de Italiaanse asielautoriteiten geweigerd. U verlaat Italië in juli 2019 en komt in België aan op 7 juli 2019. Op 10 juli 2019 dient u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een opsporingsbevel en een attest m.b.t. littekens neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

*U verklaart in Italië een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (notities persoonlijk onderhoud dd. 11/10/2021 (verder notities CGVS), p. 16) en dat uw verzoek geweigerd werd. Gevraagd of u in Italië hetzelfde verhaal verteld heeft in het kader van uw verzoek aldaar, blijkt dat u hetzelfde verhaal verteld heeft, alhoewel u op dat moment het opsporingsbevel – welk u voorlegt in het kader van de huidige procedure - nog niet in uw bezit had (notities CGVS, p. 17-18). **Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees of van het risico op het lijden van ernstige schade reeds op voorhand.***

U verklaart Gambia verlaten te hebben omdat u met B. (Bu.) B. gevochten heeft en hij ten gevolge van dit gevecht overleden is (notities CGVS, p. 14 + p. 17-19). De familie van B. heeft na dit gevecht de politie ingeschakeld om u op te sporen.

*U verklaart dat u met Bu. gevochten heeft, die u zelf ook soldaat noemde en door anderen ook B. genoemd werd (notities CGVS, p. 14 + p. 18). U verklaart verder dat Bu. zijn familie B. heet. Echter, gevraagd wie u de foto's van de brand van uw woning bezorgde, verklaart u dat uw beste vriend **Bu. B., alias B., u deze bezorgde in september 2020 (notities CGVS, p. 5). Aangezien Bu. B., alias B., overleed in maart 2015, kort na uw vertrek uit Gambia (notities CGVS, p. 21 + p. 25), is het onmogelijk dat deze persoon u deze foto's bezorgde.** Bovendien verklaart u elders tijdens het onderhoud dat **A. S. u alle documenten (de foto's en het opsporingsbevel) bezorgde (notities CGVS, p. 18).** Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande de persoon die u deze documenten bezorgde, verklaart u dat het een fout uwentwege is omdat niemand perfect is (notities CGVS, p. 27). **Het is echter allerminst aannemelijk dat u zich zou vergissen in de naam van de persoon die u beweerdelijk gedood heeft tijdens en gevecht en de persoon die u via Whatsapp diverse documenten bezorgt heeft.***

In het kader van de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die u formuleert, geeft u nogmaals aan dat het onmogelijk is dat B. de foto's en het opsporingsbericht "verspreidde", aangezien hij toen al dood was, zonder dat u verdere uitleg verschaft over de reden van uw foutieve verklaring dienaangaande.

Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat u B. nog steeds uw beste vriend noemt (notities CGVS, p. 5), indien hij over uw moeder roddelde op de werkvloer (notities CGVS, p. 10) – waardoor u een andere job aanvatte - en hij u tijdens een voetbalwedstrijd uitmaakte omwille van het feit dat u uw vader niet kende (notities CGVS, p. 19). Dit tast de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan.

Aangaande het gevecht met B. verklaart u dat dit in **2014 plaats had, 2 maanden voor u Gambia verlaten heeft** (notities CGVS, p. 19). Later verklaart u echter dat u Gambia reeds **2 dagen** na het gevecht verlaten heeft (notities CGVS, p. 24). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van het gevecht dat u ertoe aanzette om uw land van herkomst te verlaten.

Verder verklaart u dat **B. in maart 2015 overleden is**, na uw vertrek uit Gambia (notities CGVS, p. 21 + p. 25). In het kader van uw procedure legt u een opsporingsbevel neer (beschikbaar in de groene map in uw administratieve dossier). **Dit opsporingsbevel is gedateerd op 10 februari 2015 maar geeft desondanks toch aan dat u gezocht wordt voor "moord" omdat u met iemand vecht uit zelfverdediging, wat leidde tot de dood.** Geconfronteerd met deze vaststelling kan u hier geen aannemelijke reden voor geven, maar verklaart u dat ze "misschien een fout gemaakt hebben" (notities CGVS, p. 27). Uw verklaringen aangaande het overlijden van de persoon waar u mee gevochten heeft, stroken niet met de informatie die blijkt uit het door u neergelegde opsporingsbevel. Aangaande dit opsporingsbevel kan verder nog opgemerkt worden dat er diverse fouten tegen de Engelse taal in staan en dat het eenvoudig na te maken is, wat de betrouwbaarheid van dit document volledig teniet doet.

U verklaart voor het CGVS dat **B. in maart 2015 overleden is**, na uw vertrek uit Gambia (notities CGVS, p. 21 + p. 25) en dat u **in 2019 met alle zekerheid wist dat B. overleden was** (notities CGVS, p. 21-22), hoewel u eerder tegenstrijdige berichten kreeg over de dood van B.. U noemt D. en A. als personen die u vertelden dat hij overleden was. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u voor 2019 contact onderhield met A. en uw moeder, waardoor het **niet aannemelijk is dat u voor 2019 niet zou geweten hebben dat B. effectief overleden was. Bovendien was u in september 2020 allerm minst zeker van het overlijden van B., aangezien u voor de DVZ verklaarde nog te denken dat hij dood is** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over het tijdstip waarop u uitsluitel kreeg over het feit dat B. effectief overleden was. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen dienaangaande, verklaart u soms "andere woorden te gebruiken" omdat u bang bent teruggebracht te worden (notities CGVS, p. 27-28). Uw uitleg overtuigt echter niet, te meer daar van een persoon die een verzoek tot internationale bescherming indient, verwacht kan worden dat hij of zij de asielinstanties van het land waar hij of zij aankomt en zich wenst te vestigen in vertrouwen neemt m.b.t. alle aspecten van deze vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade en dit vanaf de indiening van het verzoek tot internationale bescherming, zeker aangaande de personen die integraal deel uitmaken van de gevreesde vervolging of van het risico in het land van herkomst en de redenen van deze vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade. U slaagt er echter niet in een overtuigende verklaring te geven waarom u tijdens uw onderhoud voor de DVZ verklaarde niet met zekerheid te weten dat B. dood is, terwijl het overlijden van B. onmiskenbaar een essentieel element is in uw asielrelaas.

Verder verklaart u dat uw moeder in februari 2015 gedurende 3 weken werd vastgehouden door de politie omdat ze wilden dat u terugging (notities CGVS, p. 22-23). Het verwondert dan ook dat u **voor de DVZ nergens aangehaald heeft dat uw moeder in voorlopige hechtenis geplaatst werd** (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8), te meer daar u contact onderhield met A. en u met uw moeder kon spreken via A. (zie supra). Zoals eerder reeds opgemerkt kan van u verwacht worden dat u de asielinstanties m.b.t. alle aspecten van uw vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in vertrouwen neemt, hiertoe behoort eveneens de gevolgen voor uw familieleden ten gevolge van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Gevraagd of u na de vrijlating van uw moeder nog iets over de politie gehoord heeft, verklaart u dat A. u elke keer zegt dat ze u nog zoeken (notities CGVS, p. 23). Gevraagd hoe A. weet dat ze u nog zoeken, verwijst u hiervoor naar het opsporingsbevel. Gevraagd of de politie u op nog andere manieren zoekt, verklaart u dat ze o.m. hun technologie gebruiken en dat ze ook op andere manieren kunnen zoeken.

Gevraagd hoe ze u dan nog zoeken, verklaart u niet te weten hoe ze u zoeken, maar weet u alleen dat de politie zegt dat ze verwittigd moeten worden als iemand u daar ziet. **U blijft uitermate vaag en oppervlakkig wanneer gevraagd wordt naar de manier waarop de politie u actueel zoekt.** U maakt het dan ook niet aannemelijk dat u actueel door de politie gezocht wordt, te meer daar uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie die blijkt uit het opsporingsbevel (zie supra).

Later tijdens het onderhoud gevraagd of u nog iets over de familie van B. gehoord heeft, verklaart u dat ze weten dat A. uw vriend is en dat u alles hoort wat hij hoort (notities CGVS, p. 25-26). Gevraagd wat A. u dan gezegd heeft, verklaart u dat hij u alleen zegt dat u voorzichtig moet zijn. Gevraagd wat hij over die familie zegt, verklaart u dat ze aan A. altijd zeggen dat ze op u wraak willen nemen. Gevraagd hoe ze wraak willen nemen, verklaart u dat A. u dat niet vertelt en dat u daar ook niet naar vraagt. Gevraagd naar de reden dat u daar niet naar vraagt, verklaart u het hem (A.) niet te vragen omdat u niet daar bent. Gevraagd om welke reden u dat niet wilt weten, verklaart u slechts dat hij al zegt dat ze wraak willen nemen. Opgemerkt dat u niet meer wilt weten, verklaart u dat het niet uitmaakt hoe ze wraak willen nemen, omdat het overal kan gebeuren. **U toont een grote desinteresse in de gebeurtenissen na uw vertrek en de manier dat de familie van B. wraak wilt nemen, wat andermaal vragen oproept bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.**

Gelet op deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u gezocht wordt door de familie van B. B. of de Gambiaanse autoriteiten.

U verklaart verder dat uw moeder als prostituee werkte in Gambia (notities CGVS, p. 9) en dat u om deze reden problemen kreeg met de burens. Dienaangaande wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u met andere personen dan B. enige problemen had (notities CGVS, p. 1-30), hoewel u omwille van roddels besloot van werk te veranderen (notities CGVS, p. 10). U weet uw problemen met B. echter niet aannemelijk te maken (zie supra).

Gevraagd naar de redenen dat u niet kan terugkeren naar Gambia, blijkt uit uw verklaringen niet dat de tewerkstelling van uw moeder een reden is om niet terug te keren naar Gambia (notities CGVS, p. 17). Bovendien geeft u aan dat u voor 2013 een heel goed leven had (notities CGVS, p. 6), maar dat dit veranderde toen de man met wie uw moeder een relatie had trouwde met een andere vrouw en deze vrouw niet wou dat haar echtgenoot nog langer uw scholing en dergelijke betaalde (notities CGVS, p. 8). Door de DVZ gevraagd naar eventuele problemen met burgers of problemen van algemene aard, antwoordt u daarenboven telkens ontkennend (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7).

Gelet op uw verklaringen vormt het beroep van uw overleden moeder geen aanleiding tot een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Voor het CGVS verklaart u dat uw vader **Bo. heet** (notities CGVS, p. 12-13), terwijl u voor de DVZ verklaarde **de naam van uw vader niet te weten** (Verklaring DVZ, vraag 13).

U verklaart voor het CGVS de grens tussen Gambia en Senegal met de **scooter** overgestoken te zijn (notities CGVS, p. 15), terwijl u voor de DVZ verklaarde de grens **te voet** overgestoken te zijn (Verklaring DVZ, vraag 37).

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts 2 littekens op uw lichaam vaststelt. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

Het door u neergelegde opsporingsbericht werd hierboven reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden

verstuurd op 24 december 2021. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"1. Ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Verzoeker verwijst naar de wijsheid van Uw Raad om te beoordelen als zijn verhaal binnen de voorwaarden van het Verdrag van Genève valt wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vreest de verzoeker ernstige schade in geval van terugkeer naar Gambia.

Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat. Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker verdoert de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, verzoeker vindt het onmogelijk om in Gambia een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Verzoekers levensomstandigheden in Gambia voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing "

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan.

[...]

Artikel 4 van het EU-Handvest is gelijkwaardig aan artikel 3 EVRM. Het is alleen van toepassing wanneer België het recht van de Unie ten uitvoer legt, wat hier het geval is, overeenkomstig artikel 67, lid 2. van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

België is dus niet alleen en in de eerste plaats gebonden door het nationale recht (subsidiariteitsbeginsel), maar ook door het recht van de Raad van Europa en het recht van de Europese Unie.

Indien er na onze motivering enige twijfel bestaat over het risico van vervolging in geval van terugkeer of over enig ander aspect van het relaas van verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat het voordeel

van de twijfel in hun voordeel moet werken. Uw Raad moet dan bepalen of het voordeel van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aan de verzoeker, waarop hij zich vooraf beroepen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen ».

De geleden vervolgingen geven aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing dat zij zich in geval van terugkeer zullen herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Bijgevolg blijft de legitieme vrees voor vervolging in geval van terugkeer bij verzoeker bestaan en er is geen ernstige reden voor het CGVS om met zekerheid te concluderen dat dit niet het geval is.

Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte verzoekt verzoeker, als zijn belangrijkste verzoek, de Raad hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet de status van strijdende partijen heeft en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.”

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker zal hieronder aantonen dat de motivering van verwerende partij over deze drie punten niet draagkrachtig is.

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Artikel 48/6. §5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat : [...]

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist, [...]. Uit de volgende ontwikkelingen blijkt echter dat dit hier niet het geval is.

a) Wat betreft de grieven van verwerende partij

Ten eerste, wenst verzoeker te benadrukken dat zijn moeder taal Fulla is en dat hij is meer comfortabel in deze taal dan in Engels. Wij merken op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij het aan Protection Officer meldde : [...]

Van daar, had verzoeker in het Fulla moeten worden gehoord in plaats van in het Engels. Het is betreurenswaardig dat verzoeker werd niet in zijn moeder gehoord. Daardoor, blijkt het duidelijke, volgens ons, dat de rechten van verzoeker niet volledig werden gerespecteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Derhalve, is het gepast de beslissing van verwerende partij nietig worden en het terug te sturen naar het CGVS voor een nieuwe onderzoek.

Ten tweede, en betreffende de tegenstrijdig verklaringen gezegd door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, legde hij uit toen een ontmoeting met zijn raadslid dat hij had moeite om te begrijpen de vragen van de Protection Officer.

Hij erkent inderdaad dat hij veel fouten heeft gemaakt maar rekening houdend met wat hierboven gezegd is, is het gepast om de verklaringen van verzoeker in het licht van deze dementen te analyseren en om begrip en verdraagzaamheid te tonen voor de weinige tegenstrijdigheden die hij hield tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Ten derde en betreffende de inconsistenties tussen zijn verklaringen aan DVZ en die gemaakt aan het CGVS, wenst verzoeker te bevestigen dat wat hij aan het CGVS zei, is de waarheid en dat hij slecht ondervraagd was aan DVZ.

In dit verband lijkt het bovendien absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze hoorzittingen in de DVZ plaatsvinden.

Inderdaad, de gehooromstandigheden zijn heel vaak moeilijk (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun aanvraag beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze terugleest.

Verder, melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (voorbeeld van benamingen om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Voorts, worden zij niet bijgestaan door een raadsman tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop de hoorzitting werd gehouden te controleren.

Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, blijven wij ons afvragen of de SALDUZ-jurisprudentie van het EHRM, toegepast in correctionele zaken en het opleggen van de aanwezigheid van een advocaat bij elke hoorzitting, moet worden toegepast op hoorzittingen in de "DVZ", zodra deze verklaringen in de rest van de procedure tegen de kandidaat-vluchteling zijn.

Het lijkt ons dat zodra de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, verklaringen die in de DVZ worden afgelegd, zonder de aanwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en zonder de mogelijkheid van voorafgaand contact, niet op geldige wijze kunnen worden tegengeworpen aan de kandidaat-vluchteling, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Maar ook al zou dit beginsel in deze zaak niet kunnen worden toegepast, dan nog zouden de asiel instanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en zouden ze niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim.

Ten slotte, houdt verzoeker dat de Gambiaanse autoriteiten nog op zoek naar hem zijn en dat zijn leven in gevaar is in geval van terugkeer naar Gambia omwille de bedreigingen van het gezin van B. B. tegen hem.

b) Wat betreft het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen: [...]

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen;

Inderdaad, [...] (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, stuk 11) ;

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming: [...]

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.) Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Gambia uit vrees voor problemen met de familie van B.. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers relaas, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker legde incoherente verklaringen af over zijn band met B., die hij steeds zijn beste vriend noemt, maar die beweerdelijk ook zijn leven in Gambia onmogelijk zou hebben gemaakt.
- Verzoeker kon niet eensluidend aangeven wanneer het gevecht met B. plaatshad, zijnde twee maanden dan wel twee dagen voor zijn vertrek uit Gambia.
- Zijn moeder zou, na verzoekers vertrek uit Gambia, drie weken zijn vastgehouden door de politie naar aanleiding van het gevecht, maar verzoeker heeft dit niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.
- Zijn verklaringen over het overlijden van B., naar aanleiding van hun gevecht, en wanneer hij te weten kwam dat B. gestorven was, zijn tegenstrijdig en ongeloofwaardig.
- Waar verzoeker beweerde dat B. in maart 2015 overleden is, strookt dit ook niet met het door hem neergelegde opsporingsbevel van 10 februari 2015 waarin staat dat verzoeker gezocht wordt voor moord omdat iemand overleed na een gevecht uit zelfverdediging.
- Verder liet verzoeker eerst optekenen dat hij van B. nog stukken ontving in september 2020, wat uiteraard geheel onmogelijk is gezien die zou zijn overleden in maart 2015, om dan nadien te beweren dat hij alle stukken die hij bijbrengt verkreeg via A..
- Verzoeker kon geenszins doorleefd vertellen over de demarches van de politie in Gambia om hem te zoeken, noch over de wraak die B. zijn familie zou willen nemen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans worden verwacht dat hij ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

- Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

5. Verzoeker kon evenmin hardmaken dat hij bij terugkeer naar Gambia problemen zou ondervinden omwille van zijn moeder die als prostituee werkt.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht als volgt:

“U verklaart verder dat uw moeder als prostituee werkte in Gambia (notities CGVS, p. 9) en dat u om deze reden problemen kreeg met de bureu. Dienaangaande wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u met andere personen dan B. enige problemen had (notities CGVS, p. 1-30), hoewel u omwille van roddels besloot van werk te veranderen (notities CGVS, p. 10). U weet uw problemen met B. echter niet aannemelijk te maken (zie supra).

Gevraagd naar de redenen dat u niet kan terugkeren naar Gambia, blijkt uit uw verklaringen niet dat de tewerkstelling van uw moeder een reden is om niet terug te keren naar Gambia (notities CGVS, p. 17). Bovendien geeft u aan dat u voor 2013 een heel goed leven had (notities CGVS, p. 6), maar dat dit veranderde toen de man met wie uw moeder een relatie had trouwde met een andere vrouw en deze vrouw niet wou dat haar echtgenoot nog langer uw scholing en dergelijke betaalde (notities CGVS, p. 8). Door de DVZ gevraagd naar eventuele problemen met burgers of problemen van algemene aard, antwoordt u daarenboven telkens ontkennend (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7).”

In het verzoekschrift wordt deze motivering ongemoeid gelaten. De Raad neemt deze motivering over.

6. Dat verzoeker in werkelijkheid geen internationale bescherming behoeft, wordt ten overvloede nog bevestigd door de vaststelling dat verzoeker in Italië op basis van hetzelfde relaas geen internationale bescherming toegekend kreeg.

7. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat zijn moedertaal het Fulla is en dat hij meer comfortabel is met deze taal dan met het Engels. Volgens verzoeker had hij in het Fulla moeten worden gehoord in plaats van in het Engels. Hij acht het betreuenswaardig *“dat verzoeker werd niet in zijn moeder gehoord”*. Volgens het verzoekschrift werden hierdoor de rechten van verzoeker niet volledig gerespecteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij erkent dat hij veel fouten heeft gemaakt maar hij acht het gepast om zijn verklaringen in het licht van deze elementen te analyseren en om begrip en verdraagzaamheid te tonen voor de tegenstrijdigheden die hij vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming wordt in zijn bijlage 26 van 10 juli 2019 gesteld dat verzoeker *“verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming en wordt er van in kennis gesteld dat de taal waarin zijn (haar) verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is”*. In de verklaring betreffende de procedure, op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd op 12 augustus 2018, liet verzoeker noteren de hulp van een tolk te verlangen. Hij gaf aan het Engels voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden.

Het kan verweerder dan ook niet verweten worden een tolk Engels voorzien te hebben voor het persoonlijk onderhoud. Hoewel verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf het liever in het Fulla te doen (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 3), stelde hij het alsnog te willen proberen in het Engels, maakte hij doorheen het onderhoud geen opmerkingen over de communicatie met de tolk en gaf hij op het einde van het onderhoud aan dat hij het Engels van de *protection officer* goed begrepen had (notities, p. 28).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het uiten van de algemene bewering dat het betreuenswaardig is dat verzoeker niet *“in zijn moeder”* werd gehoord en dat zijn (tegenstrijdige) verklaringen in het licht daarvan moeten worden bekeken, maar hij toont geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn, dan wel foutief werden vertaald of neergeschreven. Evenmin werkt hij *in concreto* uit hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissing.

8. In het verzoekschrift wordt gevraagd om rekening te houden met de voorwaarden waaronder de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden. Verzoeker wijst op de gehooromstandigheden, het feit dat de kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, dat de asielzoekers nog nooit een advocaat ontmoet hebben en dat ze soms verplicht worden om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen of zonder dat de tolk het terugleest. Volgens het verzoekschrift melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Verzoeker klaagt aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het interview werd gehouden te controleren. Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, vraagt verzoeker zich af of de Salduz-jurisprudentie van het EHRM, moet worden toegepast. Volgens hem kunnen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op geldige wijze worden tegengeworpen aan verzoeker, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Engels en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat veel asielzoekers pas later, met name tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij bij zijn eerste interview een datum vergeten was en deze rechtzette, maar dat daarna hij expliciet gevraagd werd of er nog andere dingen waren die hij was vergeten te zeggen en of hij andere opmerkingen had, waarop verzoeker uitdrukkelijk ontkennend antwoordde (notities, p. 3).

Daarnaast wordt benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Engels, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Verder wordt erop gewezen, enerzijds, dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur die de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen en, anderzijds, dat het arrest inzake *Salduz* een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak "*Salduz*" *mutatis mutandis* geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "*verdachte*" is bij het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming en hij ook niet werd "*ondervraagd*" door de "*politie*" doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn verzoek toe te lichten.

Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van

artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd.

9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in zijn beweringen dat de Gambiaanse autoriteiten naar hem op zoek zijn en dat hij bedreigd wordt door de familie van B. en het geven van theoretische uiteenzettingen over de subsidiaire bescherming en het voordeel van de twijfel zonder dit enigszins *in concreto* op zijn zaak te betrekken. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS